

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 89. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094683856/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

(Anm.: Jeg kunde i digtningens hede ikke finde noget bedre udtryk end »meget stort«. Derfor lod jeg det forekøbt stå; senere vilde jeg dog naturligvis ha erstattet det med en mere malende betegnelse.)

Mit ideal er sødere at kysse end andre kvinder
og herligere at omfavne –

(underforstået: fordi hun tar dagligt styrtebad. Anm.: Jeg hade ikke fandt hende endnu.)

Da kom der en bølge og afbrød mig

Pengene eller livet, sa han og lettede på hatten.

Se dig før, dit fæ, og la være med at luse fjollede søverrommer, formanede jeg. Sier man sådant noget nu? Skammer du dig ikke! Du er jo en hel menneskeskæder tilbage i udviklingen.

Han så meget flad ud. Men hvad skal jeg gøre? spurte han. Det er så koldt.

Læg dig eller lommetryk. Det varmer i alt fald om fingrene.

Storartet, jublede han. Det råd gir jeg en lømmefald for.

Derpå tog han mig ærbødig under armen, og i livlig diskussion fulgtes vi ad for at gå hen og spise frokost.

Hvem er vi? benkastede jeg under vejs til individet. Jeg synes ikke, vi er mennesker. Med vore fødder står vi i søle og regn; om vort bryst er der glødende skyer, vi føler lymfiden spille om vort hjerte, ikke sandt? Men om vort hoved er der ro og skyfrihed. Forstår du det? Vi bevæger os i tre regioner, fødderne i jordens region, lænderne og brystet i skyernes og tordenens dunkle og brændende region, og hovedet i himlens salige region. Hvem er vi? sig mig det. Der er smuds om vore fødder og herlighed om vort hoved, men på midten støder begge dele sammen og strider med vekslende held; smudsset sejrer mest mod den nederste grænse, herligheden har oftest overhånd op mod den øverste grænse. Der er skident vand ved vore fødder, klar, uforstyrrelig ild om vort hoved, midt på kæmper ilden og vandet; der foregår stadige omvæltninger, uafbrudt vekslen; der bygges op med ildhåb og slukkes ud med dynd, og dog ryger ilden altid under dyndet, men uden røg brænder den aldrig. Hvor stor er vel menneskets højde?

Vore fædder træder på tusser og øgler, og om vore øren svæver det engle med forfødelige vingeslag. Er vi ikke Prometheus? Ti på vore lænder sidder der gribe og bearbejder vort kød, og det, der hakkes bort, vokser altid ud igen.

La os nu hellere gå hen og spise frokost, foreslog min ven. Hvor skal det være?

Jeg ved ikke noget sted i hele geografien, hvor jeg kunde ønske at spise, erklærede jeg. Dog vilde jeg nok være med til en iskold bajer i Sahara eller en glohed somtøddly på Himalaja, og dog ved man sig intet sted sikker mod turistens efterladte madpapir, æggeskaller og ollasker.

Så tar vi en utopisk frokost. Er fad risengrød og to bajere! imødeskæg han den tilhørende opvarter.

Kan De ikke se, det står på bordet? sa opvarteren.

Det gjorde det virkelig osse. Men jeg fandt det ikke efter ønske og ytrede derfor:

Når grødfædet er lidet,
er smøstul aldrig stort;
giv os kanel på grøden,
du ædle -- find mig et rim på stort!

Mens vi spiste, fortalte den anden følgende: Der sker mange mærkelige ting her i verden, gudskelov. Se, når jeg sier gudskelov, er det bare for at gi min taknemlighed luft; så har jeg gjort, hvad jeg kan, og om det ikke træffer rette vedkommende, det blir jo ikke min sag. Altså, jeg har en gang elsket en grevedatter, og vi havde stuvnæmde een gang. Hun var klædt i hvidt flor eller så-dent noget. Hun stod på en bakke med solnedgang bagved, og da jeg nærmede mig for at ta hende i mine arme, så var hun blevet til en hvid sky. Men det værste var, at der stod to gule, grevelige hunde og grinede ad mig. Dem er jeg aldrig blevet fri for siden. De løber altid og griner ad mig, når jeg vil elske mig op i en højere klasse. Det har gjort mig til et elendigt menneske. Jeg har altid tabt, jeg har altid fået kle, når der i det hele taet var noen at få; men jeg har til gengæld fåttet den dybere mening i tilværelsen. Sådan som livet tar sig ud, det er ingen ting, men det, der menes

90